

Jiří Lindovský

Narozen 25. dubna 1948 v Mankovicích. Malíř, kreslíř, grafik, autor realizací v oblasti užitého umění. Studia: Střední uměleckoprůmyslová škola v Brně, obor výstavnictví a aranžérství (1963–1967, Alois Zamazal, Antonín Odehnal, Milan Zezula, Václav Sedlařík); Pedagogická fakulta Jana Evangelisty Purkyně v Brně (1967–1970, Jiří Hadlač); Akademie výtvarných umění v Praze, ateliér pro figurální a grafickou tvorbu (1970–1975, Ladislav Čepelák). Samostatně vystavuje od roku 1970 (CZ, A, I), společně od roku 1969 (CZ, SK, PL, E, F, D, A, B, YU, USA, CAN, MEX, YV). Zastoupení ve sbírkách: Národní galerie v Praze; Národní technické muzeum v Praze; Uměleckoprůmyslové museum v Praze; Oblastní galerie v Liberci; Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích; Galerie H, Kostelec nad Černými lesy; Muzeum a galerie v Litomyšli; Muzeum umění Olomouc – Muzeum moderního umění; Moravská galerie v Brně; Fundació Joan Miró, Barcelona (E); Kupferstich-Kabinett der Staatlichen Kunstsammlungen Dresden (D); Muzeum Narodowe, Szczecin (PL); Muzeum Narodowe, Warszawa (PL); Space Gallery, Nishinomia (J); Museo del Arte Contemporáneo, Buenos Aires (Argentina). Ceny: Bronzová plaketa Premi Internacional de Dibuix Joan Miró 1983, Barcelona (E). Žije a pracuje v Olomouci a v Praze.

Zátiší jako metafora

Výstava v Galerii Magna představuje jen určitý výsek ze současné tvorby Jiřího Lindovského (1948). Vedle kreseb a koláží se totiž autor zabývá tématem kancelářských zátiší, či v našem případě zákoutí, rovněž v poloze tradičních závěsných obrazů. U nich je ale mnohdy nesnadné rozhodnout, zda jde víc o kresby na plátně či malby. Nejblíže skutečnosti zřejmě bude, že máme co dočinění s obojím. Už z formálního hlediska jsou tedy Lindovského obrazy na současné výtvarné scéně čímsi výjimečným, neboť způsob jakým autor předvádí přerod kresby do malířského projevu je pozoruhodně organický. V jeho obrazech jsme tedy svědky dnes málo vídané aktualizace požadavku starých mistrů, totiž že přesná kresba je nezbytným základem každého dobrého obrazu. Jinak řečeno, kresba je páteří, nositelkou významové struktury díla a malba pak podtrhuje jeho emocionální účinek. Z tohoto pohledu je pro každého milovníka umění vždy svátkem, má-li příležitost podrobněji se seznámit s kreslířskou prací toho kterého umělce.

Kolekce Lindovského přibližně dvaceti kreseb a koláží tedy umožňuje ostravskému publiku bezprostředně nahlédnout do autorovy tvorby z posledních let. Lze předpokládat, že pro většinu návštěvníků bude překvapením, neboť Lindovského celostátní věhlas je notoricky stále spojován především s jeho rýsovanými kresbami přístrojů z 80. let minulého století. Skutečností ovšem je, že Lindovský se již více jak jedno desetiletí zabývá jinou problematikou. Totiž „znovuzkříšením“ zájmu o tradiční námět pokojového zátiší. Lindovský, ač nepochybný citel a obdivovatel svých dávných předchůdců, je však tvůrce veskrze současný. Nemě-

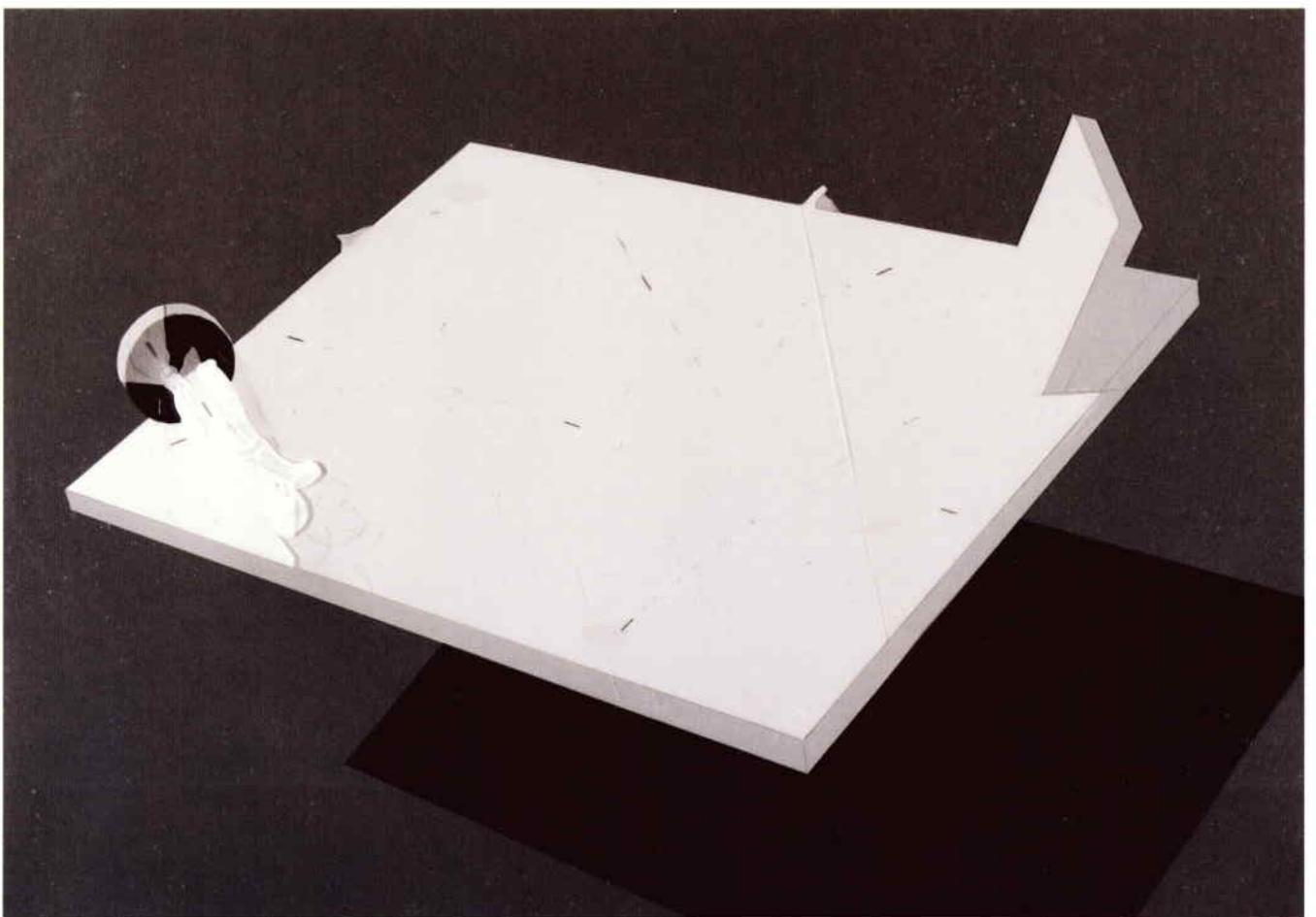
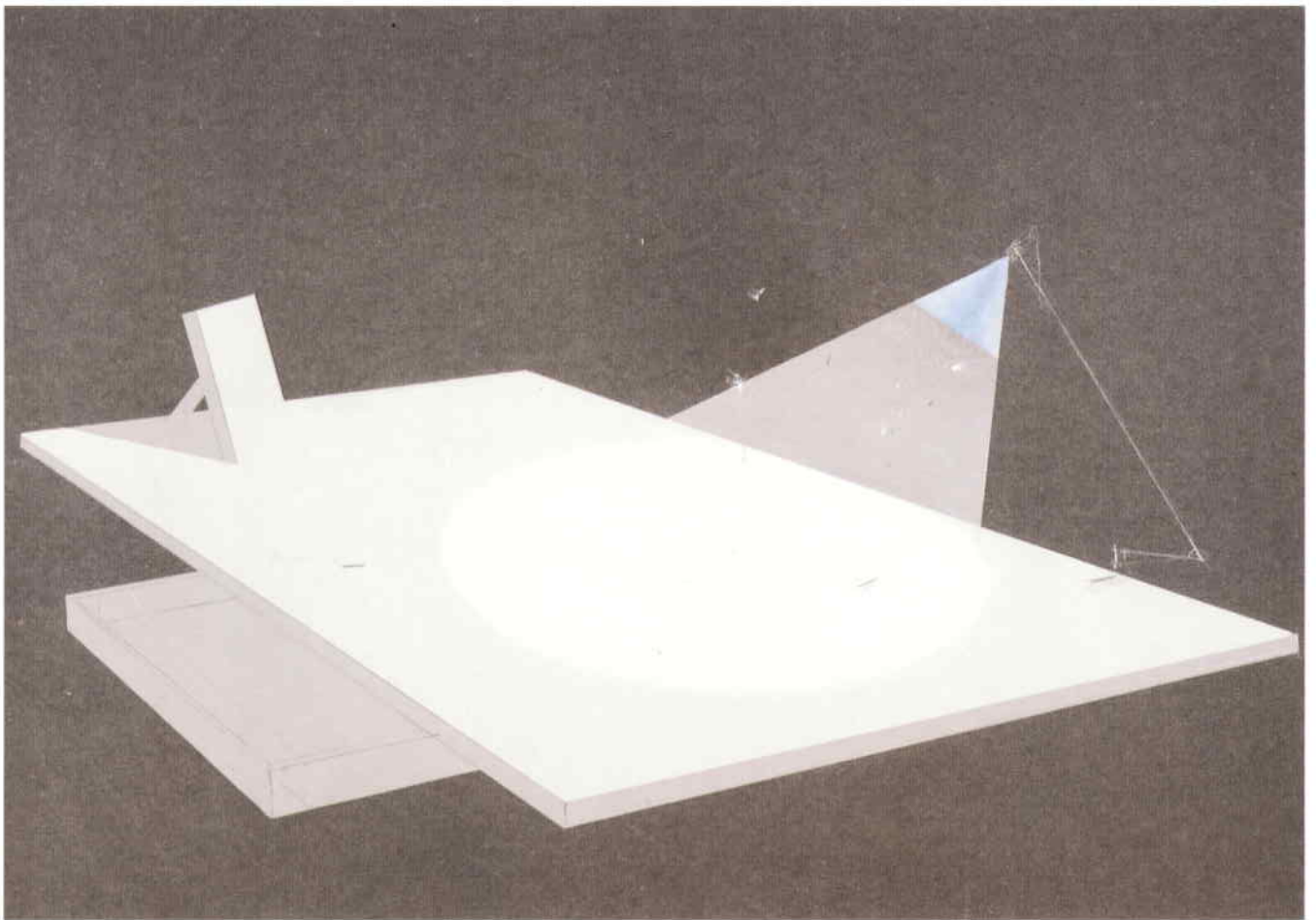
lo by nás tedy překvapit, že místo idylicky působícího „měšťanského“ pokoje si vybral pro svoje glosování současného světa prostředí nejprůzračnější. Tedy kancelář jako jeden ze symbolů současné doby, jejíž naleštěný chlad nezadržitelně proniká jako sněh i do našich příbytků. Ten obraz známe asi všichni: na stole poblíkáva počítač a před ním ční jako další ze symbolů dneška polohovací otáčecí židle. Obojí působí neosobně, ostatně jako vše, co není vyrobeno z živého materiálu. Zvláštní svět, jenž vytvořili lidé pro jiné lidi, aniž se zamýšleli nad tím, jaké důsledky to může přinést. Lindovský ale není kritik společnosti. A je-li přece jen jejím nehalasným kritikem, tak pak na jakémsi vyšším stupni. Nelze si totiž nevšimnout, že jeho kancelářská zákoutí nás nenápadně, a přesto důrazně, vybízejí k vlastnímu přemýšlení o světě a vztazích v něm. V tom vlastně tkví zdánlivý paradox Lindovského současné práce, neboť ani v jedné kresbě nebo koláži explicitní přítomnost člověka nenajdeme. Tu zpřítomňuje – podobně jako u zmíněných starých mistrů – vzájemná provázanost zobrazených předmětů, již kreslíř věnuje takovou pozornost, že nám dokonce ukazuje pohled do jejich nitra, do jejich konstrukce respektive vnitřní struktury(!). Svět zobrazený v autorových kresbách z posledních let, je tedy jak světem řekněme na první pohled reálným, tak světem metaforickým. Pokud tedy jeho zdánlivě neosobní poetiku přijmete – podobně jako já – za svou, pak se možná rovněž neubráníte přesvědčení, že aktuální tvorba Jiřího Lindovského vykazuje ne jeden rys umělecké jasnozřivosti, napájené vědomím souvztažnosti všeho se vším.

Ladislav Daněk, 20–22. 12. 2008

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 1. 4. do 6. 5. 2009

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Stůl s lampou, 2007, kresba, fólie, papír, 50x70 cm
Zátiší se svalovcem, 2007, kresba, fólie, papír, 70x100 cm